

Garai László

A nagybátyám, Garai László látható a képen.

Ő is a KERAK-ot végezte el. Aztán elvégzett Szegeden valami egyéves tanfolyamot, és egy malomban volt tisztviselő. A kép 1920--22-ben készülhetett.

A nagyanyám [Garai Izsóné, szül. Weisz Gizella] halála után [1921] nagyapám és Laci bácsi átköltözött Pancsovára. Laci bácsi a pancsovai malomban dolgozott, aminek később

társtulajdonosa lett, nagyapám pedig nyugdíjba ment. A két férfi ott élt egyedül, Laci bácsi nem nősült meg.

A pancsovai házra már emlékszem, a háborúig minden nyáron lementünk. A pancsovai Fő utcán volt egy négyszobás, földszintes, tornácos ház. Laci bácsinak nem volt külön hálósobája, az úri szobában volt az ágya. Nagyapának volt. Volt egy nagy konyha, egy nagyon elegáns fürdőszoba, fekete kőből vagy márványból volt a kád. Rézhengerrel lehetett meleg vizet csinálni. Fafűtéses cserépkályha volt. Volt egy szakácsnő meg egy szobalány, ők egy szobában laktak. Nekem nagyon határozottan megmondták, hogy udvariasnak kell velük lenni, és néninek kell őket szólítani, szépen kell kérni, ha kérek valamit.

Laci bácsit 1942-ben, Pancsován agyonlőtték vagy a németek, vagy a helybeli fasiszták. Egy azóta egyébként Izraelban régen meghalt családi barátnőtől hallottam: ráfogták, hogy partizán-összekötő volt, kirángatták a házából, és agyonlőtték. Ez azonban nem valószínű, egyrészt azért nem, mert akkor még nem volt partizánhadsereg, másrészt azért sem -- és ez egy alapvető szempont --, mert anyám azt mondta, hogy ismeri az öccsét, nem lehetett partizán, nem olyan természetű volt.